

Η πρώτη, αυθόρμητη, αντίδραση για ν' ακούσει κάποιος καλύτερα, είναι να φέρει την παλάμη του πίσω από το αφτί και να σπρώξει το πτερύγιο προς τα εμπρός. Η πιο εκλεπτυσμένη είναι να φέρει κοντά στ' αφτί του ένα κοχύλι. Η τρίτη, να χρησιμοποιήσει ένα χωνί. Ο πρώτος που εξήγησε πώς μπορεί να βελτιωθεί η ακοή, είναι ο Λομβαρδός γιατρός Τζερολάμο Καρντάνο (1501 – 1576): Στα 1550, περιέγραψε την αγωγιμότητα των οστών. Κόκαλα και κοκαλάκια διευκολύνουν το πέρασμα του ήχου. Οκτώ χρόνια αργότερα (1558), ο Ναπολιτάνος Ιωάννης Βαπτιστής ντε λα Πόρτα (1535; - 1615) περιέγραψε σε σύγγραμμά του τα πρώτα βοηθήματα ακοής: Ξύλινα, σε σχήμα αφτιών ζώων με οξεία ακοή.

Ο Γκράχαμ Μπελ (1847-1922), που γνώρισε στον κόσμο το τηλέφωνο, από το 1872, κυρίως ασχολήθηκε με την εκπαίδευση κωφών και προσπάθησε να βρει τη συσκευή εκείνη που θα μπορούσε να βελτιώσει την ακοή. Από το 1886, ο εφευρέτης Τόμας Έντισον είχε παρουσιάσει τον πομπό άνθρακα, που μετατρέπει τον ήχο σε ηλεκτρικά σήματα και του επιτρέπει να ταξιδεύει μέσα από καλώδια και στη συνέχεια να μετατρέπεται πάλι σε ήχο. Στα 1898, εμφανίστηκαν στο εμπόριο τα πρώτα ακουστικά βαρηκοΐας με άνθρακα, ενώ, τον επόμενο χρόνο (1899), ο Miller Reese Hutchison απέκτησε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για ακουστικό με μικρόφωνο άνθρακα και πομπό που λειτουργούσε με μπαταρία. Μαζί με τον J. Wilson δημιούργησε εταιρεία και λάνσαρε τα πρώτα πρακτικά ακουστικά βαρηκοΐας.

Η επανάσταση στα βοηθήματα ακοής επήλθε στα 1952 με υβρίδια που χρησιμοποιούσαν δύο λυχνίες κενού και ένα τρανζίστορ. Ταυτόχρονα, τα ακουστικά άρχισαν να μικραίνουν. Αρχικά, «κρύβονταν» πίσω από το αφτί κι έπειτα μέσα σ' αυτό. Από τα μέσα της δεκαετίας του '90, ξεκίνησε η εποχή των ψηφιακών βοηθημάτων. Σήμερα, τα «ακουστικά – ψείρες» είναι αθέατα, αξιόπιστα και απαλλάσσουν τους βαρήκοους από το συναίσθημα μειονεκτικότητας που προκαλεί η ελαττωματική ακοή.

(Έθνος της Κυριακής, 27.6.210) (τελευταία επεξεργασία, 15.10.2010)